

Ботевъ е роденъ въ живописния балкански градецъ Калоферъ, на първия день на Коледа, 1848 година — и затова, по тогавашенъ обичай, билъ кръстенъ Христо. Той билъ здраво и красиво момче, се издигалъ надъ всичкитѣ си другари по умъ и способности.

Въ училището Ботевъ се училъ добре, въ игритѣ билъ ненадминатъ, между другаритѣ минавалъ за веселъ разказвачъ и шегобиецъ. Но не билъ много миренъ. За немирство неговиятъ прочуть по онова време баща, учитель Ботьо Петковъ, често го наказвалъ наравно съ другитѣ ученици. Още ранни години Ботевъ обичалъ хубавата българска природа, та често скиталъ съ другари изъ калоферския балканъ. Обикналъ да слуша и разкази за българскитѣ хайдути, които отмъщавали на турци и на чорбаджии зарадъ тѣхнитѣ неправди и насилия. Още отъ тогава той почналъ да мрази турцитѣ, да презира народнитѣ изѣдници и да мечтае за освобождението на своята родина.

Учитель Ботьо виждалъ, че синъ му е даровитъ момъкъ и искалъ да му даде високо образование. Ето защо когато Христо свършилъ трети класъ въ Калоферъ, той го пратилъ да се учи въ гимназията въ Одеса (Русия), дето имало и други българчета. Ботевъ билъ тогава на 17 години. Първата година той вървѣлъ добре, но скоро буйния му нравъ взелъ преднина, та въ началото на третата учебна година немирникътъ билъ изключенъ отъ гимназията. Следъ това учителствувалъ нѣколко мѣсеца въ българското село Знаменка (Русия) и се завърналъ пакъ въ Калоферъ. Строгиятъ му баща го посрещналъ студено и намръщено. Мжчно му било, че Христо ще остане недоученъ, пъкъ се и